

Arrest

nr. 141 040 van 16 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 1 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat S. LELIAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, een Oekraïens staatsburger van Krimtsjak-origine, bent in Simferopol, de hoofdstad van de Krim, geboren op (...). U huwde in 2003 met T. P. (...), geboren K. (...), met wie u twee dochters heeft. Voor de financiële crisis van 2008 werkte u in Simferopol als algemeen directeur van het bedrijf K. (...) en als commercieel directeur van een KMO. Na de crisis kon u geen fatsoenlijk werk meer vinden. U besloot daarom naar Europa te gaan om er werk te zoeken. Op 16 september 2012 vertrok u vanuit Simferopol met een Pools visum met de trein naar Lviv, vanwaar u met de bus doorreisde naar

Warschau om er te gaan werken. U vond er echter geen werk, verliet Polen en reisde met de trein naar een vriend in Nederland, waar u op 19 september 2012 aankwam. U reed vervolgens samen met een zekere L. (...) met een BMW van Nederland naar België, waar u samen met vijf andere personen gearresteerd werd en naar de gevangenis werd overgebracht. U had in Brussel zuid mensen leren kennen die u werk voorstelden in de bouwsector. U ging met hen naar een huis om te kijken over wat soort werk het ging, maar vernam daar dat er sprake was van een misdrijf te plegen. Toen u weigerde, werden de anderen boos. Uiteindelijk deed u met de anderen mee en pleegde u een aantal misdrijven, waarvoor u tot een jarenlange gevangenisstraf werd veroordeeld.

Omwille van de recente politieke gebeurtenissen in uw land en de annexatie van de Krim door Rusland vreest u nu dat u in geval van terugkeer naar uw land nergens terecht kan. Als voormalige inwoner van de Krim zal u met uw huidige Oekraïense paspoort noch in Oekraïne noch in Rusland worden toegelaten. Uw vrouw richtte zich vanuit Simferopol twee keer telefonisch tot het Oekraïense consulaat in België, waar ze te horen kreeg dat jullie niet meer over het Oekraïense staatsburgerschap beschikken en jullie nu onderdanen van een andere staat zijn. U belde zelf met het Russische consulaat in België en vernam dat u nog niet over het Russische staatsburgerschap beschikt. U kunt bijgevolg nergens heen en diende daarom een asielaanvraag in in België op 18 augustus 2014.

Uw vrouw heeft het als alleenstaande moeder met twee kinderen en een zieke moeder moeilijk om in haar woonplaats Simferopol de eindjes aan elkaar te knopen. Na de revolutie in Kiev zat uw vrouw met uw oudste dochter eens in een minibus, toen uw dochter werd aangesproken door een man die haar naar haar nationaliteit vroeg. Toen uw dochter antwoordde dat ze Oekraïense was, antwoordde de man "Ah, je bent een Banderovka", waarop uw vrouw met uw dochter uit de minibus stapte en dit incident werd afgesloten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u om internationale bescherming verzoekt omdat u als voormalige inwoner van de Krim niet terug kan keren naar uw land van herkomst aangezien u niet meer over het Oekraïense staatsburgerschap zou beschikken. Bovendien beschikt u, in tegenstelling tot vele andere inwoners van de Krim, nog niet over het Russische staatsburgerschap.

Er moet echter worden opgemerkt dat na een grondige analyse van uw administratieve dossier (uw verklaringen, de informatie waarover het CGVS beschikt en het document dat u voorlegde in het kader van uw strafrechtelijk dossier, met name uw Oekraïens internationaal paspoort) geen elementen voorhanden zijn die erop zouden wijzen dat u niet terug zou kunnen keren naar de Krim, waar u geboren werd en legaal verbleef tot op het ogenblik dat u uw land verliet.

Zo heeft u uw beweerde staatloosheid om verschillende redenen niet aannemelijk weten maken. Uw verklaringen dat uw vrouw via de telefoon van de Oekraïense consul in Brussel zou vernomen hebben dat jullie niet langer het Oekraïense staatsburgerschap bezitten, zijn vooreerst heel vaag waardoor ze weinig overtuigend zijn. Zo wist u niet waar in België het consulaat waarmee uw vrouw in contact was gekomen precies gelegen was (CGVS, p. 3). U wist evenmin met wie uw vrouw van het consulaat gesproken had en liet blijkbaar na dit aan uw vrouw te vragen. Vooral het feit dat u niet wist waarop de contactpersoon van uw vrouw bij het Oekraïense consulaat zich baseerde toen die zei dat geen van jullie nog het Oekraïense staatsburgerschap bezit, is zeer onaannemelijk (CGVS, p. 3 en 4). Ook uw verklaringen over de stappen die u bij het Russische consulaat in België ondernam zijn te vaag en bijgevolg niet aannemelijk. Zo verklaarde u dat u vanuit België het Russische consulaat had gecontacteerd en met de vice-consul sprak, die u vertelde dat u onderdaan van een andere staat was (CGVS, p. 12). Toen u hierop gevraagd werd waar dat Russische consulaat precies lag, zei u dat u dacht dat het ergens in Antwerpen lag, maar u het niet zeker wist. Hoe de vice-consul met wie u sprak heette, heeft u dan weer niet kunnen onthouden (CGVS, p. 12). In ditzelfde verband weet u ook niet of uw vrouw, die nog steeds in Simferopol verblijft, al dan niet het Russische staatsburgerschap heeft aangevraagd. U zei dat u het haar nog niet gevraagd had (CGVS, p. 12), wat gezien uw verklaringen over jullie beweerde staatloosheid en de hieraan gekoppelde vrees die u koestert, niet aannemelijk is. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u nog contact heeft met uw vrouw, zowel telefonisch als via brieven. De laatste brief ontving u van uw vrouw een week voor uw gehoor op 8 oktober 2014 (CGVS, p. 3).

Daarnaast stemmen uw verklaringen over uw beweerde staatloosheid ook niet overeen met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd. Zo verklaarde u dat geen enkele inwoner van de Krim, die gewoonweg verkocht werd aan de Russische Federatie, nog onderdaan is van Oekraïne (CGVS, p. 4), waaraan u toevoegde dat u niet begreep dat het Oekraïense consulaat zomaar 2 miljoen mensen heeft afgeschreven (CGVS, p. 7). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarmee u trouwens ook werd geconfronteerd (CGVS, p. 7), blijkt echter dat Oekraïne de annexatie van de Krim door de Russische Federatie nooit heeft erkend en de inwoners van de Krim nog steeds als Oekraïense staatsburgers aanziet. Derhalve beschikt u ook vandaag nog over het Oekraïense staatsburgerschap.

U haalde verder praktische bezwaren aan die u zouden verhinderen terug te keren naar de Krim. Zo zei u dat u met uw Oekraïens paspoort de Krim, die nu Russisch grondgebied is geworden, niet zou mogen binnenrijden, aangezien u hiervoor een visum nodig zou hebben (CGVS, p. 11). Uit informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt en waarvan eveneens een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter duidelijk dat men vanuit het Oekraïense vasteland tot de Krim wordt toegelaten door het voorleggen van een Oekraïens (binnenlands of internationaal) paspoort, waar u volgens uw verklaringen over beschikt (CGVS, p. 5 en 11). In uw administratief dossier zit trouwens een kopie van uw internationaal paspoort dat geldig is tot 2017. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u over een domicilie of propiska beschikt in Simferopol, waar uw vrouw en kinderen nog steeds wonen. U maakt bijgevolg niet aannemelijk dat u de toegang tot de Krim zou worden geweigerd.

Uit uw verklaringen blijkt evenmin dat u in geval van terugkeer naar de Krim een vrees voor vervolging zou koesteren. U gaf aan dat u sinds 2004 lid was van de politieke partij genaamd "Kostenko Plushta", waaraan u toevoegde dat u nog steeds lid bent van deze partij indien deze nog bestaat (Vragenlijst DVZ, vraag 3.3 en CGVS, p. 10). Uit uw verklaringen blijkt echter duidelijk dat u nooit problemen kende omwille van uw politieke activiteiten, die zich overigens beperkten tot het vervoeren van agitiemateriaal, en dat uw beperkte politieke inzet, die stopte in 2008, niet de aanleiding vormde tot uw vertrek uit uw land (CGVS, p. 10). U verliet uw land in 2012 omwille van uw economische en financiële situatie. U had immers geen vast werk en wilde elders werk zoeken (CGVS, p. 9). Deze motieven van algemene socio-economische aard houden echter geen verband met de criteria die de toekenning van asiel of de subsidiaire beschermingsstatus wettigen.

Hoewel uit uw verklaringen voorts blijkt dat u de annexatie van de Krim door de Russische Federatie betreurt en u niet van plan bent om in geval van terugkeer naar de Krim het Russische staatsburgerschap aan te vragen (CGVS, p. 7 en 11), kan uit uw verklaringen (cf. uw beperkte politieke inzet) niet worden afgeleid dat u bij terugkeer een gegronde vrees dient te koesteren in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving over subsidiaire bescherming. Nu haalde u weliswaar een incident aan waarbij uw oudste dochter in een minibus werd aangesproken door een man die haar voor "banderovka" uitmaakte nadat ze hem gezegd had dat ze van Oekraïense afkomst was. Uit uw verklaringen blijkt echter dat dit incident niet escaleerde en dan ook onvoldoende zwaarwichtig is om vervolging uit te maken. Overigens blijkt uit uw verklaringen dat uw vrouw en kinderen, uw schoonmoeder en uw ouders nog steeds in Simferopol wonen (CGVS, p. 6-7). Bovendien heeft u met uw vrouw nog niet gesproken over het feit of zij zich eventueel elders zou vestigen (CGVS, p. 11-12).

Zij ten slotte nog opgemerkt dat evenmin geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw reisweg en met name het moment waarop u uw land definitief verliet. Zo verklaarde u dat u uw vrouw voor het laatst zag op 16 september 2012 (CGVS, p. 6), de dag waarop u vanuit Simferopol met de trein naar Lviv reisde, vanwaar u met de bus verder reisde naar Warschau (CGVS, p. 9). U vervolgde dat u nadien met de trein naar een u onbekende locatie in Nederland reisde, waar u op 19 september 2012 aankwam. U reed vervolgens samen met een zekere L. (...) met een BMW van Nederland naar België, waar u werd aangehouden. Uit informatie vervat in het administratieve dossier blijkt echter dat u in het kader van het strafrechtelijk onderzoek dat tegen u werd ingesteld bekentenissen aflegde over uw deelname aan overvallen op juwelierszaken in Dendermonde en Hasselt op respectievelijk 4 juni 2012 en 25 juli 2012. Hieruit blijkt dat u uw land veel eerder dan op 16 september 2012, zoals u nochtans verklaarde (CGVS, p. 9), heeft verlaten. Hierdoor wordt uw algehele geloofwaardigheid nog verder aangetast.

Wat betreft uw verwijzing naar de politieke onrust en instabiliteit in uw land in geval van terugkeer, benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit volgt dat een loutere verwijzing naar uw Oekraïens staatsburgerschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Een individuele beoordeling van uw vraag om internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk, en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. De kopies van uw diploma's tonen aan welke opleidingen u genoten heeft, wat door mij niet in twijfel wordt getrokken. De

ingescande kleurenkopie van twee door u naar uw vrouw verstuurde enveloppes die teruggekomen zijn tonen aan dat uw brieven niet konden worden bezorgd en naar u werden teruggestuurd, niets meer maar ook niets minder.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het eerste middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Waar verwerende partij meent dat er geen elementen voorhanden zijn die erop zouden wijzen dat verzoekende partij niet terug zou kunnen keren naar de Krim, waar zij geboren werd en legaal verbleef tot op het ogenblik dat zij haar land verliet, onderstreept verzoekende partij dat de situatie op het schiereiland de Krim volledig is veranderd sinds zij het land verlaten heeft en wijst zij erop dat er rekening moet worden gehouden met de concrete omstandigheden zoals deze zich op vandaag voordoen. Door het hoofd van de Russische Federale Migratiedienst werd verklaard dat burgers van de Krim sinds 18 maart 2014 burgers van de Russische Federatie zijn. Zonder Russisch visum heeft men als Oekraïens staatsburger bijgevolg geen toegang tot de Krim. Toen verzoekende partij en haar vrouw zich tot de Oekraïense ambassade richtten, liet deze hen weten hen niet te kunnen helpen gezien zij niet langer het Oekraïense staatsburgerschap bezitten. Verzoekende partij contacteerde daarop de consul van de Russische ambassade. Evenwel stelde deze eveneens verzoekende partij niet te kunnen helpen omdat zij geen burger is van de Russische Federatie. Verzoekende partij kan derhalve niet terecht in de Krim wegens gebrek aan een Russisch visum of staatsburgerschap. Ook buiten de Krim is zij niet welkom in Oekraïne, gezien zij daar beschouwd wordt als Russisch staatsburger wonend in de Krim. Deze beweringen worden ondersteund door het gegeven dat verzoekende partij enkele maanden geen contact kon onderhouden met haar vrouw in de Krim. De brieven die zij haar stuurde werden telkens teruggezonden met de vermelding dat deze brieven niet konden worden afgeleverd. De communicatie werd immers veranderd van een Oekraïense operator naar een Russische operator. Evenmin kan verzoekende partij nog geld overschrijven via haar Oekraïense bank, die net als alle andere instellingen eigendom is geworden van de Russische Federatie. Omwille van de recente

gebeurtenissen op het schiereiland de Krim is het voor verzoekende partij dan ook onmogelijk om terug te keren.

2.2.3.2. Daar waar verzoekende partij opmerkt dat de situatie op het schiereiland de Krim volledig is veranderd sinds zij het land verlaten heeft en erop wijst dat er rekening moet worden gehouden met de concrete omstandigheden zoals deze zich op vandaag voordoen, meent de Raad te kunnen volstaan met de verwijzing naar de uiteenzetting in punt 2.2.9., waaruit blijkt dat de commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld heeft en zijn beslissing genomen heeft met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

Verder wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen andersluidende informatie bijbrengt waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt niet correct of niet voldoende actueel zou zijn.

2.2.4.1. Betreffende de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij haar beweerde staatloosheid om verschillende redenen niet aannemelijk heeft weten te maken, bemerkt verzoekende partij aangaande het gegeven dat verzoekende partij niet wist waarop de contactpersoon van haar vrouw bij het Oekraïens consulaat zich baseerde toen deze zei dat geen van beide nog het Oekraïense staatsburgerschap bezit, dat zij tijdens haar gehoor evenwel duidelijk aangaf dat deze persoon dit hoogstwaarschijnlijk zei omdat de Krim “verkocht” is aan de Russische Federatie. Omtrent de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij niet wist waar in België het consulaat waarmee haar vrouw in contact was gekomen precies gelegen was, oppert verzoekende partij dat haar vrouw enkel telefonisch contact opgenomen heeft met dit consulaat, waardoor zij niet inziet waarom zij en haar vrouw besproken zouden hebben waar dit consulaat zich bevond. Dergelijk praktisch gegeven is geenszins relevant, wel relevant is hetgeen gezegd werd door het consulaat. Inzake de opmerking in de bestreden beslissing dat de verklaringen van verzoekende partij over de stappen die zij bij het Russische consulaat in België ondernam te vaag en bijgevolg niet aannemelijk zijn, benadrukt verzoekende partij dat het Russische consulaat zich effectief in Antwerpen bevindt en dat er bovendien enkel telefonisch contact werd opgenomen. Tevens dient er rekening mee gehouden te worden dat verzoekende partij de Nederlandse taal niet machtig is, waardoor het allermint evident is om Nederlandstalige plaatsnamen in België te onthouden. Omtrent de vaststelling van verwerende partij dat zij de naam van de vice-consul met wie zij gesproken heeft, niet onthouden heeft, wijst verzoekende partij erop dat zij tijdens haar gehoor vermeld had dat zij de naam niet uit haar hoofd kende, maar dat het visitekaartje van de consul op haar cel lag. Tot slot geeft verzoekende partij nog aan dat zij aan haar vrouw niet gevraagd heeft of zij het Russische staatsburgerschap heeft aangevraagd omdat verzoekende partij ervan overtuigd is dat haar vrouw dit nooit zal doen. Immers zijn zij allermint Russisch gezind en beschouwen zij Oekraïne als hun vaderland.

2.2.4.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partij onaannemelijk vage verklaringen aflegt omtrent de door haar beweerde staatloosheid, nochtans een kernelement van haar asielrelaas daar verzoekende partij stelt als voormalige inwoner van de Krim niet te kunnen terugkeren naar haar land van herkomst aangezien zij niet meer over het Oekraïense staatsburgerschap zou beschikken en dat zij, in tegenstelling tot vele andere inwoners van de Krim, nog niet over het Russische staatsburgerschap beschikt.

Wat betreft haar bewering dat haar vrouw via de telefoon van de Oekraïense consul in Brussel zou vernomen hebben dat zij niet langer het Oekraïense staatsburgerschap bezitten, werd door verwerende partij vastgesteld dat verzoekende partij niet wist waar in België het consulaat waarmee haar vrouw in contact gekomen was precies gelegen was, met wie van het consulaat haar vrouw gesproken had – zij liet blijkaar na dit aan haar vrouw te vragen – en, daarenboven, waarop de contactpersoon van haar vrouw bij het Oekraïense consulaat zich baseerde toen die zei dat geen van hen nog het Oekraïense staatsburgerschap bezit. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift betwist dat zij niet zou hebben geweten waarop de contactpersoon van haar vrouw bij het Oekraïens consulaat zich baseerde toen deze zei dat geen van beide nog het Oekraïense staatsburgerschap bezit en stelt dat zij tijdens haar gehoor duidelijk heeft aangegeven dat deze persoon dit hoogstwaarschijnlijk zei omdat de Krim “verkocht” is aan de Russische Federatie, wijst de Raad erop dat het gehoor van verzoekende partij op het Commissariaat-generaal desbetreffend evenwel als volgt verliep:

“(…) Waarop baseert die persoon zich om te beweren dat u(w vrouw) geen UA onderdaan meer is?

Dat weet ik niet. Ik denk dat de Krim gewoonweg verkocht werd aan de RF." (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 08/10/2014, p. 4). Derhalve blijkt duidelijk uit de verklaringen van verzoekende partij dat zij niet weet waarop de contactpersoon van haar vrouw bij het Oekraïens consulaat zich baseerde toen deze zei dat geen van beide nog het Oekraïense staatsburgerschap bezit en dat zij tijdens haar gehoor louter haar eigen vermoedens hieromtrent uitte. Voorts meent de Raad dat het loutere feit dat de vrouw van verzoekende partij telefonisch contact heeft opgenomen met het Oekraïense consulaat geenszins aanvaard kan worden als een afdoende uitleg voor het feit dat verzoekende partij dermate vage verklaringen aflegt in verband met de manier waarop haar vrouw vernomen heeft dat zij niet langer over het Oekraïense staatsburgerschap zouden beschikken. Van verzoekende partij kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij over meer concrete informatie zou beschikken in verband met het gesprek dat haar vrouw zou hebben gehad met de Oekraïense consul in Brussel, daar zij haar bewering niet langer het Oekraïense staatsburgerschap te bezitten hierop steunt. De vaststelling dat verzoekende partij noch weet waar in België het consulaat dat haar vrouw gecontacteerd had zich bevindt, noch met wie van het consulaat haar vrouw gesproken had en evenmin wist waarop de contactpersoon van haar vrouw bij het Oekraïense consulaat zich baseerde toen die zei dat geen van hen nog het Oekraïense staatsburgerschap bezit, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partij.

In verband met de verklaringen van verzoekende partij over de stappen die zij bij het Russische consulaat in België ondernam, werd door verwerende partij vastgesteld dat verzoekende partij niet zeker wist waar het Russische consulaat precies lag en evenmin onthouden had hoe de vice-consul met wie zij sprak heette. Waar verzoekende partij desbetreffend in haar verzoekschrift stelt dat zij de naam niet uit haar hoofd kende, maar dat het visitekaartje van de consul op haar cel lag, zoals zij ook aangaf tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, is de Raad evenwel van mening dat gezien verzoekende partij beweert het visitekaartje van de consul op haar cel te hebben, het des te frappanter is dat zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal niet weet hoe de vice-consul heette en dat zij verklaart te denken dat het Russische consulaat dat zij contacteerde in Antwerpen lag, doch hiervan niet zeker was. Dat de vage verklaring van verzoekende partij dat zij dacht dat het Russische consulaat in Antwerpen lag, doch hiervan niet zeker was, te wijten zou zijn aan het feit dat verzoekende partij de Nederlandse taal niet machtig is, waardoor zij Nederlandstalige plaatsnamen in België niet goed zou kunnen onthouden, blijkt voorts nergens uit haar verklaringen.

Ten slotte werd door verwerende partij vastgesteld dat verzoekende partij niet weet of haar vrouw het Russische staatsburgerschap heeft aangevraagd en dat zij nagelaten heeft dit aan haar te vragen. De uitleg van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij dit niet aan haar vrouw heeft gevraagd omdat zij ervan overtuigd is dat haar vrouw dit nooit zal doen, kan desbetreffend weinig overtuigen. Immers, toen aan verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd werd of haar vrouw het Russisch staatsburgerschap aangevraagd heeft in Simferopol, verklaarde verzoekende partij het volgende: *"Voorlopig nog niet denk ik."* (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 08/10/2014, p. 12). Dat verzoekende partij zeker zou zijn dat haar vrouw nooit het Russische staatsburgerschap zou aanvragen, blijkt niet uit deze verklaring. Het is dan ook, gezien de verklaringen van verzoekende partij over haar beweerde staatloosheid en de hieraan gekoppelde vrees die zij koestert, wel degelijk onaannemelijk dat verzoekende partij heeft nagelaten aan haar vrouw te vragen of zij het Russische staatsburgerschap heeft aangevraagd.

2.2.5.1. In verband met de opmerking van verwerende partij dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat Oekraïne de annexatie van de Krim door de Russische Federatie nooit heeft erkend en de inwoners van de Krim nog steeds als Oekraïense staatsburgers aanziet en dat verzoekende partij derhalve ook vandaag nog over het Oekraïense staatsburgerschap beschikt, oppert verzoekende partij dat uit meerdere krantenartikelen blijkt dat dit in werkelijkheid geenszins het geval is en citeert zij een passage uit een internetartikel waarin gesteld wordt dat bewoners van de Krim een maand de tijd krijgen om bezwaar aan te tekenen tegen het Russische burgerschap en dat wie geen bezwaar aantekent, automatisch Russisch wordt, waarbij het Oekraïense paspoort bij de Oekraïense overheid moet worden ingeleverd gezien het hebben van een dubbel paspoort verboden is. *In casu* heeft verzoekende partij geen bezwaar kunnen aantekenen tegen dit Russische staatsburgerschap en heeft zij evenmin haar Oekraïens paspoort ingeleverd, waardoor zij niet aanzien wordt als een Russische staatsburger zoals bevestigd door het consulaat van de Russische Federatie in Antwerpen.

2.2.5.2. Daar waar verzoekende partij citeert uit een internetartikel, dat zij evenwel nalaat neer te leggen, en meent dat hieruit blijkt dat wie geen bezwaar aantekent tegen het Russische burgerschap, automatisch Russisch wordt en het Oekraïense paspoort bij de Oekraïense overheid dient in te leveren gezien het hebben van een dubbel paspoort verboden is, wijst de Raad er evenwel op dat uit de

landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat in Oekraïne meervoudig staatsburgerschap inderdaad in principe niet erkend wordt, maar dat de situatie in de Krim een uitzondering hierop vormt daar Oekraïne de annexatie van de Krim door de Russische Federatie nooit heeft erkend. Oekraïne beschouwt de inwoners van de Krim nog steeds als Oekraïense burgers, met inbegrip van diegenen die een Russisch paspoort aanvragen en uitgereikt krijgen (administratief dossier, stuk 11, landeninformatie, deel 2). De Raad kan derhalve, gezien voormelde informatie gevoegd bij het administratief dossier, enkel vaststellen dat het uiterst beperkte citaat uit een internetartikel het standpunt betreft van de Russische bezetter van de Krim. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij het Oekraïense staatsburgerschap niet meer zou hebben.

2.2.6.1. Waar verwerende partij stelt dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat haar de toegang tot de Krim zou worden geweigerd, wijst verzoekende partij er evenwel op dat zij geenszins over een domicilie beschikt in Simferopol. Tijdens haar gehoor heeft verzoekende partij enkel verklaard dat zij een appartement huurde in Simferopol, doch dat haar vrouw momenteel geen geld meer heeft om een appartement te huren en nu bij haar ouders woont.

2.2.6.2. Vooreerst bemerkt de Raad dat er door verwerende partij in de bestreden beslissing op werd gewezen dat uit de landeninformatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 11, landeninformatie, deel 3) duidelijk blijkt dat men vanuit het Oekraïense vasteland tot de Krim wordt toegelaten door het voorleggen van een Oekraïens (binnenlands of internationaal) paspoort, waar verzoekende partij volgens haar verklaringen over beschikt (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 08/10/2014, p. 4 en 8). Door verwerende partij wordt dienaangaande tevens opgemerkt dat in het administratief dossier van verzoekende partij een kopie van haar internationaal paspoort zit dat geldig is tot 2017 (administratief dossier, stuk 12). Ten slotte wordt door verwerende partij nog bemerkt dat uit de verklaringen van verzoekende partij bovendien blijkt dat zij over een domicilie of propiska beschikt in Simferopol, waar haar vrouw en kinderen nog steeds wonen. Waar verzoekende partij dit betwist en stelt geenszins over een domicilie te beschikken in Simferopol en dat haar vrouw momenteel bij haar ouders woont, wijst de Raad er evenwel op dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk verklaard heeft dat zij haar domicilie of propiska heeft op het adres van haar ouders in Simferopol (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 08/10/2014, p. 5). De Raad treedt de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat haar de toegang tot de Krim geweigerd zou worden dan ook bij.

2.2.7. Voor wat betreft de motivering omtrent de reisweg van verzoekende partij, meer in het bijzonder omtrent het moment waarop verzoekende partij haar land definitief verliet, oordeelt de Raad dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij niet zou kunnen terugkeren naar de Krim, daar zij haar beweerde staatloosheid om verschillende redenen niet aannemelijk heeft weten maken, dat, waar zij praktische bezwaren aanhaalt die haar zouden verhinderen terug te keren naar de Krim, zij niet aannemelijk maakt dat haar de toegang tot de Krim zou worden geweigerd en dat uit de verklaringen van verzoekende partij evenmin blijkt dat zij in geval van terugkeer naar de Krim een gegronde vrees dient te koesteren in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving over subsidiaire bescherming. Derhalve kan verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij stelt in dit verband dat de huidige situatie in de Krim "*allerminst positief*" en "*grimmig*" te noemen is en citeert dienaangaande uit een aantal internetartikelen. De Raad is evenwel van oordeel dat uit de citaten van verzoekende partij – verzoekende partij laat na deze internetartikelen neer te leggen – louter een schietincident rond een militaire basis aan de rand van Simferopol waarbij een Oekraïense militair werd gedood, een incident aan de grens waarbij gewapende mannen de grenspost innamen toen de grenspolitie hen niet wilde doorlaten en de Russische militaire aanwezigheid op de Krim blijkt. Verzoekende partij toont hiermee evenwel niet aan dat er heden in Oekraïne, en meer in het bijzonder in de regio de Krim waarvan zij afkomstig is, een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

Waar verzoekende partij nog verwijst naar “*het Belgisch reisadvies*” omtrent Oekraïne, wijst de Raad erop dat een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de Oekraïense nationaliteit bezitten, niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoekende partij die wel deze nationaliteit hebben en vandaar afkomstig zijn. Dergelijke reisadviezen zijn *in casu* irrelevant daar ze niet slaan op de concrete situatie van de asielzoeker, doch slechts bedoeld zijn om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van Oekraïne.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 10 en 11) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 8 oktober 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Oekraïens en Russisch. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.10. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT